

Sygn. akt IV Pz 25/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze

w składzie: **Przewodniczący: SSO Bogusław Łój**

Sędziowie : SSO Grażyna Śliwa

SSO Katarzyna Kijowska – Kukulska

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2014 r. w Zielonej Górze

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **M. K. (1) i R. P. – Przedsiębiorstwo (...) s.c. R. P., M. K. w D.**

przeciwko **A. S. i P. A.**

o zapłatę

w przedmiocie zażalenia powodów na postanowienie Sądu Rejonowego w Zielonej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 marca 2014 r. sygn. akt IV P 1110/13

postanawia: zmienić zaskarżone postanowienie w punkcie II, w ten sposób, że sprawę przekazać do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Goleniowie Wydział Cywilny.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28.03.2014r. Sąd Rejonowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze stwierdził swoją niewłaściwość i sprawę z powództwa M. K. (1) i R. P. – Przedsiębiorstwo (...) s.c. R. P. i M. K. w D. przeciwko A. S. i P. A. przekazać do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Wydział Pracy w Goleniowie.

Sąd Rejonowy zważył:

Zgodnie z art. 461 § 1 kpc powództwo w sprawach z zakresu prawa pracy może być wytoczone bądź przez sąd właściwości ogólnej pozwanego, bądź przez sąd, w którego okręgu praca jest, była lub miała być wykonywana, bądź też przed sąd, w którego okręgu znajduje się zakład pracy.

W myśl art. 187 § 1 pkt. 2 kpc pozew powinien czynić zadość warunkom pisma procesowego, a nadto zawierać w miarę potrzeby przytoczenie okoliczności uzasadniających właściwość sądu.

Powodowie przytoczyli na uzasadnienie pozwu umiejscowienie swojego zakładu pracy (k.13).

Pozwani podnieśli zarzut niewłaściwości podnosząc, że powodowie nie wykazali świadczenia pracy przez pozwanego A. na terenie Z., a pozwany S. w ogóle nie był pracownikiem powodów.

Ponadto większość świadków zamieszkuje bliżej Sądu w Goleniowie.

Podniesiony zarzut okazał się zasadny. Za ustawodawca rozróżnić trzeba bowiem wykonywanie pracy i zakład pracy. Można wykonywać pracę i w zakładzie i w poza nim. Pozwany pracownik nie miał zakładu pracy w znaczeniu tego przepisu, bo był przedstawicielem handlowym. Miał miejsce pracy i pracodawcę. Natomiast powodowie nie mieli

zakładu pracy w znaczeniu tego, bo nie są pracownikami. Oni więc dają pracę w swoim przedsiębiorstwie, które dla strony biorącej jest zakładem pracy, a dla powodów miejscem zatrudnienia.

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiedli powodowie i zaskarżając je w całości wnieśli o jego uchylenie i rozpoznanie sprawy przez Sąd Rejonowy w Zielonej Górze.

Skarżący zarzucili postanowieniu naruszenie przepisów tj. art. 461 § 1 kpc, jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że pozwany P. A. nie miał zakładu pracy w znaczeniu niniejszego przepisu, albowiem był przedstawicielem handlowym, w sytuacji, gdy pojęcie „zakład pracy” użyte zostało w art. 461 § 1 kpc w znaczeniu przedmiotowym, jako miejsce zatrudnienia pracownika.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący rozwijając zarzuty wywiedli między innymi, że zakładem pracy nie jest siedziba pracodawcy, lecz należący do niego konkretny zakład, w którym pracownik jest bądź był zatrudniony (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21.04.1970r., I PZ 17/70). Również Sąd Apelacyjny w Katowicach (III APz 13/96) wskazał w postanowieniu z dnia 9.10.1996r., że „zwracając uwagę na dokonane zmiany legislacyjne w Kodeksie pracy i zastąpienie pojęcia zakładu pracy – definicją pracodawcy (art. 3 KP) wskazać trzeba, iż musi to wpływać na interpretację pojęcia zakładu pracy z art. 461 par 1 KPC. Gdyby podzielić pogląd (...), iż zakładem pracy jest miejsce zatrudnienia (wykonywania pracy), to w ostateczności prowadziłyby to do ograniczenia możliwości wyboru nakreślonych przez art. 461 par. 1 KPC do właściwości ogólnej i miejsca wykonania pracy. Takie założenie nie mogło być jednak zamiarem ustawodawcy, skoro dokonując zmian w Kodeksie pracy nie objął tymi zmianami również przepisów Kodeksu postępowania cywilnego”. Prowadzi to zatem do wniosku, że pojęcie „zakład pracy” zostało użyte w art. 461 § 1 kpc w znaczeniu przedmiotowym, tj. jako miejsce zatrudnienia pracownika.

Skoro więc pozwany P. A., zatrudniony był w (...) oddziale Przedsiębiorstwa (...) s.c. (co wynika z pieczęci firmowej zamieszczonej na umowie o pracę z dnia 17.02.2012r.), to konsekwentnie niniejszy oddział jest również zakładem pracy w rozumieniu art. 461 § 1 kpc. Tym samym za nieprawidłowe należy uznać stanowisko Sądu Rejonowego, który w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia wskazał, że pozwany pracownik nie miał zakładu pracy w znaczeniu niniejszego przepisu, albowiem był przedstawicielem handlowym. Co więcej, tego rodzaju argumentacja Sądu Rejonowego prowadzić może do wniosku, że skoro pozwany P. A. wykonywał pracę – jak wynika z umowy o pracę z dnia 17.02.2012r. – na terenie całego kraju, to pracodawca miałby de facto możliwość wytoczenia przeciwko niemu powództwa przed każdym sądem w Polsce, w tym również przed Sądem Rejonowym w Zielonej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie powodów prowadziło do zmiany zaskarżonego postanowienia, aczkolwiek nie z przyczyn i w zakresie w nim wskazanym.

W pierwszym rzędzie należy wskazać, że Sąd Okręgowy w całej rozciągłości podziela stanowisko zawarte w zażaleniu powodów, bowiem stanowisko Sądu Rejonowego nie znajdując żadnego uzasadnienia prawnego.

Jednak problemem o pierwszorzędym znaczeniu dla rozstrzygnięcia sporu co do właściwości sądu jest, to do jakiej kategorii sprawy należy zakwalifikować przedmiotową sprawę.

Powodowie domagają się zasądzenia od pozwanych solidarnie zapłaty odszkodowania za szkodę, którą wyrządzili w mieniu powodów, z tym tylko, że jeden z pozwanych jest pracownikiem powodów, drugi z pozwanych jest osobą trzecią wobec stron stosunku pracy.

Pomijając już kwotę żądania solidarnej zapłaty odszkodowania – różne podstawy odpowiedzialności – to nie ulega wątpliwości, że po stronie pozwanej występuje współuczestnictwo materialne. W takim przypadku należy zwrócić uwagę na treść art. 72 § 3 w zw. z art. 72 § 2 kpc.

Art. 72 § 3 kpc w zw. z art. 72 § 2 kpc wyłącza przepisy o postępowaniu odrębnym w stosunku do podmiotów, dla których postępowanie to jest właściwe, gdy łączy je współuczestnictwo materialne z podmiotami nieobjętymi tym, odrębnym postępowaniem. Wyłączenie przepisów regulujących postępowanie odrębne umożliwia łączne rozpoznanie sprawy w stosunku do współuczestników materialnych, mimo że część z nich powinna być objęta postępowaniem odrębnym, a część zwykłym postępowaniem procesowym. W rezultacie cała sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu zwykłym. Oznacza, to że sprawa, w której po stronie pozwanej zachodzi współuczestnictwo materialne pomiędzy podmiotami, co do których właściwe jest postępowanie zwykłe i postępowanie odrębne w sprawach z zakresu prawa pracy, nie posiada charakteru sprawy „pracowniczej” lecz jest sprawą „cywilną” podlegającą rozpoznaniu w postępowaniu zwykłym przez sąd cywilny. Niemożliwe jest bowiem przyjęcie, że sprawa taka zachowuje charakter „pracowniczy” w stosunku do niektórych z pozwanych, będąc jednocześnie sprawą cywilną do innych (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2008r. II PZP 1/08 OSNP 2008/17 – 18/248, Biul. Sądu Najwyższego 2008/20, tak również Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 14.08.2012r. (sygn. akt III APa 19/12).

W tej sytuacji należało sprawę przekazać do rozpoznania Wydziałowi Cywilnemu Sądu Rejonowego w Goleniowie (art. 27 § 1 kpc).

Biorąc pod uwagę powyższe zważenia należało na podstawie art. 297 § 2 kpc w zw. z art. 386 § 1 kpc jak w postanowieniu.